

REGIOSPORT

► Na 40 jaar handballen stopt Joyce van de Goorbergh ermee

‘Op een moment dacht ik: wie neem ik in de maling?’

Joyce van de Goorbergh (56) neemt na veertig (!) jaar als handbalkeeper met pijn in het hart afscheid van de sport. Ze knokte zich na een bedrijfsongeval en blessures telkens terug, maar nu haar lichaam niet meer wil, stopt Van de Goorbergh ermee.

Peter Lotman

Den Haag

Het afscheid van haar teamgenoten na haar laatste wedstrijd toonde nog eens aan hoe Joyce van de Goorbergh werd gewaardeerd. Ook veel voormalige ploeggenoten met wie ze lang samenspeelde, waren van de partij om haar uit te zwaaien.

„Dat deed me wel wat. Handbal is een deel van mijn leven geworden. De beslissing om te stoppen, was dan ook niet eenvoudig”, geeft ze toe. „Op een bepaald moment dacht ik: wie neem ik in de maling om nog door te gaan? Ik had na wedstrijden soms dagen later nog pijn in mijn spieren. Vertellen dat ik ging stoppen, was het zwaarste moment in mijn handballoopbaan. Je weet dat het verstandig is, maar toch heb ik toen de nodige tranen laten stromen.”

Van de Goorbergh kreeg het in haar lange keepersbestaan allemaal niet cadeau. Ze begon in de derde klas van de lagere school met handballen. „Ik speelde even bij Animo, ook in Rijswijk, maar daar had ik het niet naar mijn zin. Mijn buurmeisje heeft mij bij Hercules binnen gehengeld. Het was de tijd, dat er nog gesproken werd over mini's, pupillen, aspiranten en junioren.” Ineens schiet ze in de lach. „Ik zou naar de junioren moeten overgaan en daarom ben ik met een andere geboortedatum opnieuw lid ge-

▲ Joyce van de Goorbergh (56) verruilt haar handbalschoenen voor wandelschoenen. FOTO PATRICK DOLKENS

worden, zodat het team niet zonder keeper kwam te zitten. Bij Hercules was het een geweldige tijd en toen ben ik het keepen ook echt leuk gaan vinden.”

Van de Goorbergh werkte later justitie in het gevangeniswezen. Daar kreeg ze te maken met een bedrijfsongeval en liep ze zwaar knielletsel op. „Iedereen die daarbij aanwezig was, hoorde de banden scheuren, zeg maar. Ik heb daarna

“**Die blessures van dat bedrijfsongeval speelden steeds weer op**

– Joyce van de Goorbergh

een paar jaar in de kinderopvang gewerkt en ben inmiddels alweer ruim zeventien jaar werkzaam in de zorg. Mooi werk om te doen.”

Het bleef voor de doelvrouw niet bij dat ene ongeval. Tijdens een wedstrijd van Hercules tegen Quintus werd ze door een medespeler ondersteboven gelopen. „Schouder uit de kom, dus weer revalideren. Ik wilde stoppen, maar ben toch weer doorgedaan en teruggehaald in het eerste team. Tijdens een wedstrijd in Limburg liep ik later weer een knieblessure op. Op het hoogste niveau blijven keepen, was toen einde oefening.”

Toch kon Van de Goorbergh, fanatiek als zij is, het keepen niet loslaten. Ze ging weer tussen de palen staan in het reserveteam en kwam af en toe toch weer onder de lat bij het eerste. „Ik heb veel trainers zien

komen en gaan. Na mijn definitieve afscheid bij dames 1 ben ik in het vierde gaan spelen. Maar die oude blessures van na dat bedrijfsongeval speelden steeds weer op. Daardoor werd ik ook angstig en onzeker in het doel. Tijdens de wedstrijd en de dagen erna kreeg ik steeds meer pijn en moest ik soms met een brace mijn werk doen.”

Wandelvakanties

Dát was het sein voor Van de Goorbergh om zich te realiseren dat het na veertig jaar keepen écht voorbij was. „Dan wint het verstand het van het lichaam, al is het nog zo moeilijk. Die laatste wedstrijd was geweldig. Dagen daarna had ik nog spierpijn, maar het was de moeite meer dan waard. Ik ga nu heerlijk wandelvakanties houden, want ik wil wel in beweging blijven.”